

Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№5 (142)

Наша П'ЯТНИЦЯ, 26 березня '21 ГРОМАДА

Зорієнтувалися добре!

Днями у Кропивницькому відбувся чемпіонат області із спортивного орієнтування. Брала участь у змаганнях і команда ліцею «Нова школа». Перше місце у своїй віковій групі здобула Ірина Кулик. Третє місце вибороли Юлія Відюкова та Богдан Бакош. Суть цього виду спорту – орієнтування на місцевості за допомогою карти та компаса й якнайшвидше знаходження контрольних пунктів.

Наші комунальники

Даруйте за пафос, але це правда: працівники КП «Обрій», підпорядкованого Катеринівської сільській раді, виступають провідниками позитивних змін на території громади. Так, найперше поліпшення, яке відчули жителі Грузького й ще кількох сіл після минулорічного об'єднання з Катеринівською громадою, – це те, що їхніми вулицями почав курсувати сміттєвоз «Обрій» (до речі, послуга з приймання відходів – безплатна). А як зійшов

них, забезпечення безперебійної роботи водопроводів, надання асенізаційних послуг. У комунальників є і мотокоши, й трактор з косаркою, й асенізаційна бочка, і згадуваний вже сміттєвоз.

Катеринівська сільська рада приділяє велику увагу комунальному господарству: на підтримку «Обрію» в цьогорічному бюджеті передбачено 5 мільйонів гривень.

Днями у комунальників було професійне свято. Наш кореспондент зателефонував директору «Обрію» Ігорю Вітряченку, щоб привітати та поцікавитися планами на весну. Керівнику КП, як завжди, ніколи – він і його підлеглі саме міняли двері у Володимирівському клубі.

– Якось зустрінемося, поговоримо, – пообіцяв.

сніг, комунальники заходилися вирубувати хащі біля доріг. Не за горами – боротьба з бур'янами.

Крім благоустрою, до обов'язків працівників «Обрію» належить підтримання в доброму стані приміщень закладів соціальної сфери, ремонт обладнання в

«Бронза» – у володимирівців

Завершився останній тур відкритого чемпіонату Кропивницького району з футболу.

ФК «Кристал» (Володимирівка) зіграв з ФК «Фортуна» (Кропивницький), рахунок 10:0. Голи забив Р. Меліков (2), І. Будацький (2), К. Хлань (2), С. Федоров (2), Д. Перепелиця (1), О. Панфьоров (1).

– Зустріч з ФК «Фортуною» була дуже важливою для нас, – каже капітан володимирівської

команди Дмитро Перепелиця. – Перемігши в цьому поєдинку, ми здобули почесне третє місце в сезоні. Ми довели, що можемо перемагати. Це перший такий успіх за шість років існування клубу.

– Дякуємо Катеринівській громаді за всебічну підтримку, а суперникам – за достойну гру, – каже представник ФК «Кристал» Руслан Шпаковський. – Спасибі організаторам турніру й арбітрам та всім, хто в нас вірить.

Зустрічали птахів

Хоча дуже люблю зиму за її казкову красу, була неймовірно рада першим проявам весни. Під ногами ще іскрився сніг, та сонячне проміння вже ніжило теплом обличчя. Хотілося кричати всьому світу: «Ура! Весна прийшла!» Все чутише в шкільному саду дзвеніли пташині переливи. Серед них, мабуть, голос і моєї знайомої синички, яка прилітала взимку до годівнички біля мого вікна. Спостерігаючи за нею через вікно, я дивувалася: «Яка вона маленька і яка сильна! Ще й нам, людям, допомагає, знищуючи на деревах шкідників». Треба і нам про птахів подбати. Адже їм потрібне житло, щоб вирощувати своїх пташенят. Тож яке чудове і доречне свято – День зустрічі птахів!

До нього ми готувалися заздалегідь. Цілий мі-

сяць в шкільній майстерні на заняттях гуртка «Художня обробка деревини» ліцею «Нова школа» кипіла робота. Учні разом з керівником гуртка М. Жаруном та вчителем біології Є. Кулебою розробили проєкти будиночків для птахів. Серед них не тільки шпаківні, а й житла для кажанів, мухоловок, сов, синичок. Староста села С. Євченко допоміг матеріалами. Адже не з будь-якої деревини можна виготовити будиночки для птахів. Вона має бути м'якою, теплою, енергетично позитивною. І ці будиночки мають гармонійно вливатися в природний ландшафт, бути непомітними, відповідати всім технологічним вимогам. Та найбільшу енергетику пташині житла отримують від дитячого бажання їх будувати.

Закінчення на стор. 4

Райлікарні потрібні гроші.

А чи потрібна райлікарня людям?

«Здоров'я трудящих – багатство країни», – гласить мозаїчний напис на фасаді Кропивницької районної лікарні. Тим часом заклад спіткала фінансова криза. Районна рада як власник лікарні не може нічим допомогти: мовляв, у районному бюджеті грошей – як кіт наплавав, тільки на зарплату власному апарату й вистачає. А ті десять мільйонів гривень, які залишилися від ради попереднього скликання, районні депутати не стали спрямовувати на лікарню, про яку, як ми з вами наївно думали, мають турбуватися в першу чергу.

З надією на сільські громади

– Немає грошей на комунальні послуги, – розповів нещодавно «Нашій громаді» Юрій Пивоварчук, головний лікар закладу. – Заробітну плату отримуємо від На-

ціональної служби здоров'я, цим ми забезпечені. А на комунальні послуги немає. Районна рада грошей не обіцяє. Зараз ведуться перемовини про те, щоб нас взяли на баланс ОТГ. Думаю, дійдемо спільної мови.

Юрій Пивоварчук має на увазі громади Кропивницького району в межах, які були до його минулорічного укрупнення, – Аджамську, Великосеверинівську, Катеринівську, Соколівську, Первозванівську.

Далі головний лікар висловив занепокоєння проблемами людей, які мешкають на територіях цих громад. Мовляв, якщо не знайдеться коштів на лікарню, де вони лікуватимуться?

– Багато хто каже: у місті будемо. Та місто відмовляє. Не приймає. В місті, в області можуть лікуватися ті, хто має гроші. А в

нас – по мінімуму, – сказав Пивоварчук.

На його переконання, райлікарню не варто передавати ні Кропивницькій міській раді, ні Кіровоградській обласній:

– Цю лікарню будували ще колгоспи. Я хотів би бачити голову колгоспу – серед них ще багато живих, – який би сказав: забирайте лікарню.

До того ж, за інформацією Юрія Пивоварчука, Кропивницька міська рада уже втратила інтерес до очолюваної ним лікарні. Тому, на його думку, вихід один: згадувані п'ять громад Кропивницького району мають взяти заклад у свою власність і фінансувати його.

– Зараз тривають перемовини між громадами, – запевнив Юрій Петрович. І розповів про те, як нещодавно це питання обговорювалося в Аджамці, де він побував:

Закінчення на стор. 2

Райлікарні потрібні гроші. А чи потрібна райлікарня людям?

Закінчення. Початок на стор. 1

– Депутати виступали. Один сказав, що не треба (погоджуватися на прийняття райлікарні в спільну власність сільських громад, – В.К.). Інші сказали, що потрібно взяти участь, бо це наше дітище. Остаточне рішення буде в квітні. Не знаю, як дожити до того часу. Відключать тепло, електроенергію. А про це навіть не звучало. На запитання «НГ» про позиції інших громад з цього питання Юрій Пивоварчук відповів, що «Велика Северинка мовчить, Соколівське теж, Катеринівка активно бере участь».

Далі кореспондент «НГ» попросив головного лікаря охарактеризувати рівень медичних послуг, які надає райлікарня, порівняти її з міськими закладами.

– Протягом десяти років тут не закуплялося ніякого обладнання. Якщо в місті оновлювалося обладнання, то в нас – ні. Фахівці наші – належного рівня. Не гірші. А може, й кращі. Єдине, що проблема з фахівцями велика. Заробітна плата низька, і молоді фахівці виїхали за кордон. Чув, деякі ті, що ще працюють, отримали документи і теж виїжджатимуть. А якщо порівняти матеріальну базу міста і нас – маю на увазі будівлі, внутрішні ремонтні, – то в нас значно краще. Уся лікарня відремонтована, – відповів Пивоварчук.

Того, що багато жителів району звертається в лікувальні заклади Кропивницького, він не заперечує:

– Є така тенденція. Ідуть лікуватися в місто, в область. Але ще раз наголошую: це люди, які мають кошти. Без коштів їх ніде не приймають. Зараз їм уже відмовляють. Додам, що деякі лікуються в міських, обласних лікарнях чи в «Ацинусі», а потім йдуть сюди, кажуть, що всі гроші витратили, просять лікувати безплатно.

– Є й такі? – запитав кореспондент «НГ».

– Дуже багато. – Але, мабуть, є й незадоволені послугами районної лікарні, – припустив кореспондент.

– Є постанови Кабміну про те, що під час карантину маємо приймати лише ургентних хворих. А люди цього не розуміють: чому раніше приймали, тепер ні. І ще одне. У зв'язку з карантинним хворих не відпускаємо додому. Це спричиняє велике незадоволення. Кажуть: не будемо лягати, бо раніше щодня їздили додому, тепер не пускають. Але багато медиків переохворіло. І в дуже важкій формі. Треба думати про них.

Також Юрій Пивоварчук повідомив, що очолюваний ним заклад має право надавати медичні послуги, які включені до п'яťох пакетів (йдеться про такі пакети: хірургічні операції дорослим і дітям, стаціонарна допомога дорослим і дітям без проведення хірургічних операцій, амбулаторна вторинна (спеціалізована) та третинна (високоспеціалізована) медична допомога дорослим та дітям, мамографія, діагностика й

лікування ВІЛ). До того ж, у райлікарні відкрито паліативно-хоспісне відділення й денний стаціонар.

– Так що буде якась копійка, – запевнив, маючи на увазі, що ці послуги оплачує держава в особі Національної служби здоров'я.

На завершення розмови Юрій Пивоварчук наголосив:

– Жителі Кропивницького району ніде не потрібні, крім як у районній лікарні.

А що ж кажуть самі селяни?

Альтернатива є

Жителька Володимирівки Наталія Навроцька, яка недавно лікувалася в райлікарні, цілком задоволена як тамтешніми умовами, так і якістю послуг закладу.

– Ставлення персоналу до хворих дуже добре, – розповіла. – Лікар заходив у палату три чи чотири рази на день, приязний. Сопитував, дивився. Харчування дуже хороше, все гаряче. І принесуть, і заберуть. Медсестра вночі тихесенько заходила в палату, прислуховувалася. Санітарочки пиляку вранці і увечері витирають, спеціальні лампи вмикають для дезінфекції, коридори миють. А як виходиш на вулицю, попереджають: вдягайся тепленько, бережися на льоду. Головне ж, лікування мені допомогло. Оперувати не стали. Лікар подивився, сказав: прокапати, повигрівати.

Наталія Навроцька вважає, що

кілька сільських рад могли б взяти в свою власність райлікарню і фінансувати її.

– Лежала в районній з ногою, – розповіла жителька іншого села Катеринівської громади. – Недолікували, виписують. А рана – на пів ноги. Питаю, як же на роботу завтра піду. Кажуть, нічого страшного. Тисячі викинула, а толку? А якось потрапила туди в тяжкому стані: нудило дуже. Мене спитали, що їла. Сказала, рибу. Вони

хай хоч така буде. Ви ж тільки мого прізвища не називайте.

– Наші люди терплять до останнього, не спішать до лікаря, – поділилася наболілим ще одна місцева жителька. – А коли припече, то намагаються в четверту міську лікарню влаштуватися, хоча там треба платити. А в кого більше грошей, той у «Ацинус» звертається. І народжувати їдуть наші дівчата в місто. Така тенденція – вже другий рік. Хоча в міських, обласних лікарнях з нас беруть внески, а в районній – ні. А раніше в районі всі лікувалися, крім найбагатших, які їхали в місто. Розчарувалися. Тут одна жінка потрапила в районну лікарню, в животі їй боліло. Лікували її, а біль не проходить. Потім звернулася в «Ацинус», там встановили діагноз – складний апендицит. Й операцію зробили.

– А колись міські жінки по блату влаштовувалися в районну лікарню, щоб народити, – пригадала інша селянка. А її землячка розповіла:

– Недавно син поранив пилкою ногу. Викликали швидку допомогу. Ідемо в лікарню. Питаю, в яку. Медсестра відповідає, що в четверту міську. Тобто про районну й мови не було.

– Багато пацієнтів відмовляється лікуватися у районній лікарні, – сказала Надія Пархоменко, сімейний лікар Катеринівської амбулаторії. – Електронне направлення дає право лікуватися в будь-якому закладі, незалежно від місця реєстрації. От люди й вибирають четверту міську лікарню або обласну.

Поспілкувався автор цих рядків і з деким із сусідньої Соколівської громади. І дізнався, що, наприклад, серед жителів Соколівського райлікарня давно втратила популярність – вони звикли звертатися в міську п'яту поліклініку. Та й чимало жителів інших сіл Соколівської громади часто лікуються в місті. Аби з'ясувати настрої людей – яким лікувальним закладам вони надають перевагу, Соколівська сільрада два роки тому проводила опитування. З'ясувалося, що половина населення звертається в райлікарню, інша половина – в міські.

Отже, усе більше жителів Кропивницького району вибирає лікувальні заклади обласного центру, а тим часом районна лікарня продовжує обслуговувати міське населення. Є й статистика, яка частково описує це явище.

У відповіді на запит районної

ради адміністрація райлікарні нещодавно повідомила: 2019 року в стаціонарі закладу пролікувалося 5107 людей, в тому числі 3658 жителів району і 1539 – городян, загальна кількість ліжко-днів – 45768; 2020 року в стаціонарі пролікувалося 2183 людини, в тому числі 1662 – жителі району та 152 – городяни, загальна кількість ліжко-днів – 18867. Тобто пацієнтів зменшилося приблизно удвічі.

З названим вище переліком медичних послуг райлікарні важко прив'язати людей до себе – тут навіть пологів не приймають, зате лікують ВІЛ. Та й держава дає тим, хто взяв електронні направлення у сімейних лікарів, право лікуватися в будь-яких медзакладах, які уклали контракт з Національною службою здоров'я. Здається, твердження про те, що жителі Кропивницького району ніде більше не потрібні зі своїми хворобами, крім як у районній лікарні, – перебільшення.

А тим часом у райраді

18 березня нинішнього року на засіданні Соколівської сільської ради розглядалося питання про згоду на прийняття райлікарні у спільну власність Соколівської та ще кількох сільських громад. У засіданні брав участь голова районної ради Андрій Лейбенко. Він розказував, який це потрібний заклад – райлікарня. Словом, схилив депутатів сільради до того, щоб дали згоду на прийняття лікарні у власність сільських громад. Депутати уважно вислухали гостя й відклали розгляд цього питання. Як повідомляється на сторінці райради у фейсбуці, депутати дійшли висновку, що питання потребує доопрацювання.

Наступного дня Лейбенко побував у Первозванівці, де поспілкувався з тамтешнім начальством про подальшу долю все тієї ж райлікарні. Про результат тих переговорів на сторінці райради у фейсбуці повідомляється дуже туманно: «Домовилися повернутися до обговорення питання на найближчій сесії сільської ради».

А може, в цих сільських радах просто не вірять у потрібність райлікарні, тільки не наважуються першими заявити про це? Адже скажи це прямо – недовго й ярлик ворога народу отримати.

Та в Кропивницькій районній раді так поспішають позбутися лікарні, що включили до порядку денного сьогоднішнього пленарного засідання питання про надання згоди на передачу закладу сільським громадам.

Віктор КРУПСЬКИЙ

P.S. Редакція «НГ» готова вислухати різні думки людей стосовно долі райлікарні. Телефонуйте за номером **050 946 26 77**.

Учитися фінансовій грамотності змалечку

З якою проблемою стикається більшість випускників шкіл, ліцеїв та й вищих навчальних закладів теж? Правильно: як заробляти собі на життя. Але навіть вміння виконувати ту чи іншу роботу не завжди гарантує омріяний достаток, якщо людина хоч трохи не розуміється на фінансах. Фінансова грамотність допомагає ефективно розпорядитися накопиченнями, примножувати їх, уникати втрат тощо.

Дехто зауважить, мовляв, навіщо відкривати Америку, це ж і так зрозуміло! Та як свідчить практика, саме фінансових знань і бракує тим, хто вступає в самостійне життя. Причина – не вчать цьому в школах, в університетах, за винятком спеціалізованих факультетів. Більше того, в деяких сім'ях ще й досі засуджується бажання дітей мати СВОЇ гроші. Коли ж дитина виросла й залишається на утриманні батьків, останні схильні звинувачувати в тій біді будь-кого, тільки не себе.

Враховуючи актуальність порушеного питання, «Наша громада» розпочинає публікацію порад, які, сподіваємося, прислухатися нашим юним читачам.

БАНКІВСЬКА КАРТКА – ключ до фінансового успіху

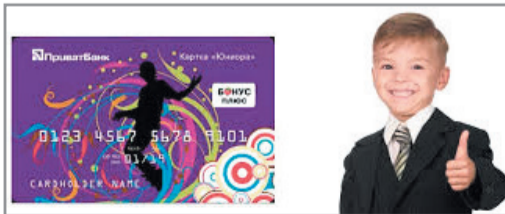
Сучасний світ неможливо уявити без банківських карток. У нашій країні ними користується чи не все доросле населення. По-перше, це зручно, а по-друге, надійно.

Не забувають банки й про дітей. Наприклад, у Кропивницькій філії ПриватБанку, до фахівців якої ми звернулися за консультацією, повідомили: в Україні вже 650 тисяч дітей мають картки Юніора.

Картка Юніора – перша абсолютно безкоштовна банківська картка для дітей віком від 6 до 17 років. Її переваги – можливість розраховуватися в будь-якому магазині, надійність (контроль за витратами в режимі онлайн), спеціальні акції та бонуси від партнерів банку тощо.

Щоб отримати картку Юніор, батьки мають звернутися в найближче відділення ПриватБанку самі або з дитиною. При цьому вони надають: свідоцтво про народження дитини (допускається сві-

доцтво, видане не в Україні), ідентифікаційний податковий номер, обов'язково – електронний паспорт (ID-картка) для дітей з 14 років, свою картку «Універсальна» та особистий номер телефону дитини. SMS-інформування за картою

Юніора підключається одразу після активації картки на основний (фінансовий) телефон дитини та одного з батьків.

Картка Юніора зручна для батьків, адже завдяки SMS-інформуванню вони постійно контролюють витрати дитини. Поповнювати картку можна у будь-якому відділенні банку, через додаток При-

ват24 або ж налаштувавши регулярний переказ коштів зі своєї картки. В разі необхідності батьки можуть лімітувати денні витрати за картою або встановити обмеження на зняття готівки.

«А якщо в населеному пункті немає відділення банку – як відкрити картку Юніора?» – запитаєте ви. Банк передбачив і таку ситуацію.

– Це не проблема, – каже керівник ЮніорБанку Кропивницької філії ПриватБанку Вікторія Подкладенко. – Якщо в населеному пункті немає відділення банку, наші фахівці готові в заздалегідь визначений день виїхати на місце й оформити видачу карток усім бажаним.

Пам'ятаймо: для дітей бути клієнтом банку означає йти в ногу з часом. Знання, які вони при цьому отримують, стануть надійним фундаментом їхнього благополуччя в майбутньому.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Тетяна Губрій: Супержінки вміють усе

Здавна обознівці відзначають свята усім селом. Карантинні обмеження, запроваджені у зв'язку з поширенням коронавірусу, внесли свої корективи в цю традицію, але культурницьке життя тут не переривається. На початку березня в місцевому будинку культури пройшов захід, присвячений жінкам.

— На захід запросили трохи більше двадцяти жінок, — каже художній керівник Тетяна Губрій. — Це добре відомі в нашому селі громадські активістки, учасниці художньої самодіяльності, мами, бабусі. Вони переглянули концерт та стали свідками конкурсу «Супержінка». Взяти в ньому участь зголосилися Любов Іванівна Чеботар, Марія Павлівна Волощук і Таїсія Василівна Баланда.

Як повідала Тетяна Миколаївна далі, претенденткам на звання супержінки належало пройти п'ять етапів конкурсу. Спочатку жінки розповіли про себе: де народилися, як пройшло дитинство, ким працювали, як склалися їхнє сімейне життя. Потім вони поділилися своїми захопленнями. Марія Волощук гарно вишиває (продемонструвала кілька робіт), Таїсія Баланда вирощує квіти (з ранньої весни й до пізньої осені вони прикрашають її садибу), для Любові Чеботар улюбленим заняттям є приготування страв із борошна.

Всі учасниці продемонстрували гарне знання української пісні, що є цілком закономірно, адже були активними учасницями художньої самодіяльності — співали в хорі, в ансамблі «Вербиченька». Вони легко вгадували пісні за першими нотами мелодії.

Далі учасниці конкурсу змагалися, хто з них краще робить зачіски. Допомогали їм юні обознівчанки, котрі погодилися виступити в ролі моделей.

Завершився конкурс змаганням страв, що їх люблять у сім'ях учасниць конкурсу. Відомо на всю Обознівку (і не тільки!) «фірмовими» плачиндами з гарбузом Любов Чеботар цього разу представила на суд журі вареники. Можливо, так ризикнути

її примусила пісня «А мій милий вареничків хоче», яку вона майстерно й виконала. Таїсія Баланда запропонувала для оцінки голубці, а Марія Волощук — рулети з горіхами. Усі страви дегустува-

ди Любові Іванівни, оскільки куштувати не доводилося, а щодо пирога з горіхом, то він мені дуже сподобався.

— Тетяна Миколаївна розповіла, що на сільських святах ви

ло журі на чолі з головою ветеранської організації Мариною Сіраченко.

Коли ж дійшло до підбиття підсумків, рішення виявилось одностайним.

— Журі вирішило, що всі три учасниці достойні носити звання супержінки, — додала Тетяна Губрій. — Вони вміють усе — і в сім'ї лад підтримувати, і працювати, і відпочивати.

Супержінок привітала директорка Центру культури і дозвілля Катеринівської сільради Марина Профатило та вручила їм квіти й подарунки.

Виникло бажання познайомитися хоча б з однією з цих жінок, про що сказав Тетяні Губрій. Вона взялася обдзвонювати переможниць конкурсу й уже перший дзвінок виявився вдалим: на зустріч погодилися Надія Чеботар. Через хвилину двадцять я переступаю поріг її затишної оселі.

— Якби ж я трохи раніше дізналася, що ви навідаєтеся, то напекла б плачинд, а так ось тільки піріг з горіхами, — зустрічає мене весела жінка. — Пригосчайтесь!

Не знаю, які на смак плачин-

пригосчаєте всіх плачиндами або ж варениками. Скільки ж ви їх готуєте? — запитую.

— Якщо плачинди, то це більше десятка. Вони великі, і коли порізати на шматочки, всім вистачить. А вареників я роблю до півтори тисячі, — відповідає господиня.

Помітивши моє здивування, Любов Іванівна пояснює:

— Кілька днів їх ліплю. Буває, ще допомагає мені Іра Складенко. Варю в день свята, складаю в целофан, загортаю в ковдри й везу.

Каже, борошном її забезпечують організатори масових заходів, але трапляється, що й сама купує.

— Я люблю людей пригощати, — зізнається. — І якщо мені Бог дав, то і я обов'язково маю поділитися з іншими.

Розмовляючи з Тетяною Губрій, я почув, що багато хто бере в Любові Іванівни рецепт приготування плачинд («Наша громада» публікувала його в одному зі своїх випусків), але всі визнають: їй плачинди вдаються краще. То, може, вона приховує якийсь нюанс?

— Та що ви! — сміється Любов Іванівна. — Нічого я не приховую. Коли печу плачинди, роблю це з душою й любов'ю.

Секрети випікання плачинд вона перейняла від свекрухи.

— Мій чоловік — царство йому небесне — з сім'ї молдован, і для нього кращої їжі, ніж плачинди, не було, тож я навчилася їх пекти в його мами.

Вона життєрадісна, охоча до слова, часто читає «Кобзаря» Тараса Шевченка і навіть сама пише вірші, коли хоче когось привітати нестандартно.

— Це в мене від батьків. — пояснює. — Вони любили і працювати, і співати.

Вона народилася в багатодітній сім'ї (шість дочок і один син). З чоловіком Григорієм виростили двох синів — Олександра й Віталія. Обидва живуть в Обознівці. Віталій брав участь в АТО. Має Любов Іванівна і п'ять вну-чочок, якими дуже пишається...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

На знімках: переможниця конкурсу з членами журі; ось такі гарбузи для плачинд Л. Чеботар вирощує на городі.

Кому по кишені такі штрафи?

Про неприпустимість спалювання сухої трави — цим грішать деякі селяни навесні — нагадує громаді голова перинної організації Українського товариства мисливців та рибалок Олег Крупінський.

— Особливо шкідливі наслідки спалювання трави — на відтворувальних ділянках, — каже він. — Ці ділянки призначені для відтворення мисливських тварин. Запалити там траву — це знищити звірят.

Як колишній пожежник Крупінський попереджає: паління трави — небезпечно ще й для людських жител, розташованих неподалік.

Також він нагадує, що рік тому затверджено нові штрафи для паліїв і вони чималі: за забруднення атмосферного повітря — від 30 600 грн до 61 200 грн, за знищення або пошкодження об'єктів рослинного світу навколо населених пунктів, вздовж залізниць — від 91 800 до 153 000 грн, за порушення вимог пожежної безпеки в лісах — від 1530 грн до 15 300 грн, за самовільне випалювання рослинності або її залишків — від 3060 грн до 21 420 грн, за самовільне випалювання рослинності або її залишків в межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду — від 6120 грн до 30 600 грн.

Боксер

«Мабуть, весело було комусь увечері», — припустила жителька Володимирівки Світлана Ніколаєнко, побачивши нещодавно вранці понівечені двері місцевого клубу, яким завідує, та порожні пляшки навколо. Вона повідомила про це поліцейському офіцеру громади Юрію Береговому, і він через кілька днів знайшов тих веселих молодих людей, жителів Канежа. Один з них уже купив нові двері, їх оперативні встановили працівники комунального підприємства «Обрій».

Навіщо ж було псувати майно громади? Молодик пояснює свій вчинок тим, що займається боксом і йому потрібно постійно підтримувати себе в гарній фізичній формі.

Обознівка — симпатичне, охайне за будь-якої пори року село. Не побачиш тут смітників, зарослих бур'янами узбіч, розбитих доріг, занедбаних обійсть. З урахуванням доступності таких благ цивілізації як природний газ, водогін та інтернет його можна вважати одним з найупорядкованіших і найсприятливіших для проживання в Катеринівській територіальній громаді. Псують же загальне враження про нього кинуті напризволяще деякі будівлі.

Наприклад, на вулиці Центральній, неподалік греблі, вже не один рік перехожих лякає вибитими дверми й вікнами ще цілком добротне приміщення. Як пояснюють обознівці, колись це була колгоспна їдальня, а тепер вона належить орендарям земельних паїв.

Якщо набратися сміливості й зазирнути всередину приміщення, відразу стане зрозуміло, хто тут порядкує. Сумнівної поведінки елементи, про що свідчать десятки пластикових пляшок з-під пива. Це тим більше дивує, що з тильного боку приміщення обладнано дитячий майданчик.

До речі, чи не ті елементи, досягнувши кайфу після вживання

пива та міцніших напоїв, пошматували велике, на всю стіну панно, що робило дитячий майданчик особливо привабливим?

За дві сотні кроків, на вулиці Садовій, розташовується інший кинутий об'єкт — колишній колгоспний дитсадок. Своєю зане-

дбаністю він справляє ще гнітючіше враження, ніж колишня їдальня, адже з усіх боків заріс кущами та деревами.

Не додає краси селу й напівзруйнована хата на вже згаданій вулиці Центральній.

Чого чекаємо?

Але річ не тільки ж у красі. Занедбані приміщення, як свідчить практика, часто стають місцем скоєння тяжких злочинів. Трапляється, гинуть там люди й від обвалів та пожеж. Невже треба чекати, поки щось подібне станеться і в Обознівці?

— Ці будівлі справді псують загальний вигляд села й несуть потенційну загрозу життю та здоров'ю його жителів, — погодилися з кореспондентом «Нашої громади» катеринівський сільський голова Тетяна Пучка. —

Тому найближчим часом зажадаємо від їх власників вжити відповідні заходи.

Обознівці, з якими випало поспілкуватися, пропонують облаштувати в колишній їдальні щось на зразок обрядового центру. Там можна було б збиратися з при-

воду як радісних, так і сумних подій. Це ж ненормально, сказали вони, коли поминальний обід можна замовити тільки в селищі Новому чи аж у Кропивницькому.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Бузок – її улюблена квітка

На календарі – 27 лютого. А сонце світить по-весняному. Іду вулицею Східною Катеринівки. Аж ось і будинок Раїси Іллівни Мелюх. Охайний, чепурний. Іду до цієї жіночки не просто так, а з подарунком від Катеринівської громади. Сьогодні у Раїси Іллівни – ювілей, 85 років виповнилося.

На її вікнах – різнокольорові герані: білі, рожеві, червоні. Чому любимо одні квіти більше, ніж інші? Маю книжку, де стверджується: квіткові уподобання людини відображають її нахили, життєві цінності. Обов'язково запитаю Раїсу Іллівну про її улюблену квітку.

І ось сидимо разом у світлиці, розмовляємо, розглядаємо фотографії. Поряд крутиться Єгорка, правнук Раїси Іллівни. Коли вона каже про свою самотню старість, малий, якому ще й двох років не виповнилося, біжить у коридор, звідки приносить віника.

– Мій помічник, – усміхається баба Рая. За усмішкою – сльози.

Доля їй випала така, як і більшості жінок її покоління. Не мали дорогих парфумів, а пахли травами, грозивими дощами, хлібом і молоком.

Змалку з мамою Марфою Раїса ходила сапати колгоспні буряки. Коли закінчила десятирічку, райспоживспілка запросила на роботу в сільмаг.

Якось до того «супермаркету» завітав Яків. Раїса глянула юнакові в очі, і

посмішка розцвіла на її обличчі, як розцвітає в небі ранкова зоря, чиста і ясна. Невдовзі Яків прийшов до її батьків із хлібом-сіллю – свататися. Того ж 1954 року побралися. Майже 45 літ прожили разом. І все трудилися. Яків Тимофійович працював на руднику вогнетривких глин, та й вдома роботи вистачало. Мелюхи звели собі житло, обробляли землю, вели господарство, росли двоє синів, Віктора й Олександра.

Спілкуючись із Раїсою Іллівною, завжди ловлю себе на думці, що слухала

ринівському дитсадку працювала.

Мені згадується розповідь, колишньої головної бухгалтерки Обознівської сільської ради: «Як поїдемо в дитсадок з перевіркою, то жодних зауважень нема. Все до ладу у завідувачі Раїсі Іллівни. Завгосп з великої літери».

А ще Раїса Іллівна працювала на асфальтному заводі. Робота дуже відповідальна – машиніст парового котла. Звідти й пішла на пенсію.

Не обійшло їхню родину лихо. Помер чоловік. Згодом тяжка хвороба забрала невістку Любу. Цієї трагедії не пережив син Віктор.

Синовій і невістчин портрети – на видному місці у світлиці Раїси Мелюх. Кожного ранку вона вітається з ними і промовляє: «Діточки мої, як мені важко без вас...» Та, як пише Ліна Костенко, «і все на світі треба пережити».

Раїса Іллівна мешкає одна, та в неї часто бувають рідні. І син Сашко з дружиною, і онучки Наталя й Оленка. А як вона рада Єгорці!

– Нікуди з своєї хати не піду. Ще сама себе обійду, – каже.

– А яку квітку любите?

– Бузок. Де б не жила – завжди біля хати бузок. Ви ж тільки нічого в газету про мене не пишть.

Повернувшись додому, відкриваю книжку про те, що означають квіткові уподобання людей. Знаходжу статтю про бузок. Читаю: «Ці люди дуже романтичні. Їм притаманний вишуканий смак. Вони не бояться ні холоду, ні спеки. Ідуть по життю з гордо піднятою головою. Їх не зламать поривчастим вітром. Їхнє кредо – працювати».

Любов МАЙСТРЕНКО

На знімках: Раїса і Яків Мелюхи в молодості; колектив Катеринівського дитсадка, 1981 рік.

німців по погребах. Вони кожен день вимагали яєць, сала, молока. А коли тікали – мама розповідала, – то гребли вишиті рушники, сорочки. Щоб показати таку красу своїм німцям.

Далі Раїса Мелюх згадує 1947 рік, коли повернувся батько, він воював. Хоч і поранений, та з руками й ногами. Влаштувався Ілля Терентійович у колгоспі завфермою. Мали свою корівчину, яка й допомагала зводити кінці з кінцями. Не голодували.

Дивлюся на бабу Раю і думаю: звідки черпала сили? Адаже не відпочивала майже. Ще й вишивати встигала, вечорами. Тепер її витвори прикрашають оселю. А Раїса Іллівна, ніби вгадуючи мої думки, продовжує:

– Трудилися з чоловіком не покладаючи рук. Майже сімнадцять років у кате-

її слухала б. Вона гарна й у поважному віці. На обличчі – жодної глибокої зморшки, навіть рум'янець на щоках. І такі красиві волошкові очі.

А Раїса Іллівна розповідає:

– І війну пам'ятаю. Не раз ховалися від

Зустрічали птахів

Закінчення. Початок на стор. 1

Малеча з цікавістю спостерігала за плевненими руками досвід-

зустріли школярів радісним щедобом, ніби здогадавшись, що їм несуть подарунки.

Піднесений настрій дітей та

чених старшокласників. Вони для них – уже наставники. Це – переможці обласних олімпіад з трудового навчання й цьогорічних всеукраїнських конкурсів «Український сувенір» та «Знай і люби свій край».

У процесі підготовки до свята кожному знайшлася робота під силу та до вподоби. Учні 5 – 7 класів розповідали про птахів за допомогою пензля та фарб, 8 – 9-класники обдумували, як провести цікаву вікторину. Старшокласники керували процесом у майстерні.

І от настало свято! Учні вирушили в шкільний сад та пришкільний парк. Кожен – з виготовленим власноруч будиночком. Птахи

весняний спів вивуватців свята створювали гармонію. Вдячні птахи заселять «квартири», в яких виростять пташенят, дбатимуть про сад, збагачуватимуть красу рідної природи, звеселятимуть співом

рідну землю. А наступного року таких будиночків буде ще більше.

Галина МАЦИНСЬКА,
учениця 11-В класу
ліцею «Нова школа»

Катеринівської сільської ради

Умільці

III місце у всеукраїнському конкурсі «Український сувенір» посіли учні ліцею «Нова школа» Ігор Сидоренко (робота «Горіхокол»), Вадим Мацинський (робота «Тарахало»), Ольга Брус (робота «Калатало»), Анатолій Крамаренко (робота «Держак-пташка») та Максим Лось (робота «Калатало»). Їхні успіхи – це результат і мудрого наставництва Михайла Жаруна, вчителя трудового виховання.

Готуємо вдома

Скумбрія, тушкована в томатному соусі

400 г скумбрії, по 100 г цибулі і моркви, 1 лавровий листок, 2 ст. л. томатної пасты, 1,5 ст. л. олії, сіль і перець – за смаком.

Готуємо соус. Моркву натріть на тертці, цибулю дрібно наріжте. Потім пасеруйте на сковороді, додавши трохи олії. Як тільки овочі стануть прозорими та м'якими, додайте томатну пасту і влийте води так, щоб отримати не дуже густий томатний соус. Тушуйте ще 10 хвилин. Скумбрію почистіть і поріжте на середні шматочки. Додайте рибу в соус і тушуйте ще 10-15 хвилин, прикривши кришкою. Скумбрія буде ароматною та соковитою, просочившись томатним соусом.

Котлети по-арабськи «Кубей»

800 г яловичини, 300 г пшеничної крупи, 100 г цибулі і кедрових горішків, 2 ст. л.

вершкового масла, сіль, чорний перець (мелений) – за смаком, 1 ст. л. олії.

М'ясо прокрутити через м'ясорубку й розділити на дві рівні частини. Одну частину фаршу змішати з крупкою та

50 г дрібно нарізаної цибулі, посолити, поперчити і ще раз пропустити через м'ясорубку. Фарш вимісити руками. Другу частину фаршу обсмажити на вершковому маслі разом з 50 г дрібно нарізаної цибулі. Потім додати кедрові горішки. Це – начинка. З першої частини фаршу скачати кульки, усередині проробити поглиблення, покласти в них начинку й закрити її основним фаршем (за принципом пиріжка). Котлети смажити в сильно розігрітій олії до коричневого кольору.

«Наша ГРОМАДА» – загальнополітичне видання.
Засновник – АТ «Кіровоградське рудоуправління».

Свідоцтво про реєстрацію КГ № 890/466.

Редактор Крупський В. І.

Адреса редакції: Кіровоградська область, Кропивницький район, с. Катеринівка, просп. Гагаріна, 8. Тел. (0522) 31 46 45.

Надруковано у ПВП «Поліграф-Сервіс», м. Кропивницький, вул. Садова, 88-а. Тижневий наклад – 1500 примірників. Зам. № 1299